

ВОСКРЕСЕНИЕ.МК

Бранко Прља

АПОКАЛИПСА.МК 2.0
Сагата продолжува!...

Бранко Прља

Воскресение.МК

КАПКА
2019

„Зошто уби човек?“ го прашаа научникот, а тој не одговори. Гледаше во празниот сив сид од ќелијата и размислуваше за минатото и за денот кога се во неговиот живот се смени, навидум кон подобро, но како што пеперутката со своите крилја предизвикува ураган илјадници километри далеку, така и тој настан предизвика лавина од случки кои го доведоа во тие четири сида и погледот на јавноста насочен кон него.

Го нарекоа убиец, монструм, но не знаеја дека вистинскиот монструм се крие во секој од нас и чека прилика да го открие своето монструозно лице кон светот. Тоа може да му се случи секому, размислуваше научникот, доволно е една мала работа, навидум незначајно нешто, да ја претежне вагата кон амбисот. Како во приказната со пеперутката, или грутката снег која предизвикува лавина. Можеби само си бараше оправдување...

Во секој случај, немаше назад, пред човекот кој сонувал од раното детство дека ќе го подобри светот сега се клатеше сечилото на неизвесната иднина.

Но, што се случи тој ден?

* * *

Климент Веров слушна врескање и се разбуди.

Беше ноќ и во темницата пред себе виде прозорец затворен со старински дрвени ролетни во чии процепи се намираше голема крошна чии гранки се движеа на ветерот во танцот на древниот живот. Сè во таа сцена му беше познато, јасно се работеше за неговиот дом, но сепак не можеше да препознае каде се наоѓа.

Му се чинеше дека поминаа неколку минути, кога сликата исчезна и се појави сидот од негова-та спална соба. Пред него немаше прозорец, ниту ролетни, само бел сид и на него сликата од Алберт Ајнштајн кој го гледаше со исплазен јазик. Оваа слика секогаш го потсетуваше на тоа колку мораше да работи ако сакаше да успее во светот на науката.

Ги растера мислите и реши да стане и порано да го започне денот. Устата му беше сува и му се пиеше вода. Отиде до фрижидерот, извади стаклено шише вода и отпи една голтка.

Во тој момент му текна дека викањето што го разбуди не било однадвор, туку однатре. Сонуваше дека се доближува до еден прозорец, многу сличен

како тој од сонот и сака да погледне надвор. Сите влакна му се наоѓаа како на исплашен мажор кога помисли на тоа што се наоѓаа зад ролетните. Не беше прв пат да го сонува тоа, исто како што многу често се будеше од истиот сон со халуцинација пред очите. Секогаш гледаше различни работи, но овој пат виде еден сличен прозорец. Сепак во сонот се плашеше од тоа што се наоѓаа зад прозорецот, а во визијата дрвото зад ролетните го смируваше, му зборувааше за природниот ред на нештата и за подлабоките вистини.

Климент живееше со убедувањето дека неговата улога како научник е токму тоа - да го најде редот зад функционирањето на нештата во природата, а некогаш е потребен увид кој не потекнува од равенки или експерименти, туку од инстинктот, креативноста или интуицијата. Токму како во случајот со Ајнштајн, тоа го одделувало од другите и затоа оставил толку длабок печат на светот во 1905 година, 115 години пред неговото раѓање.

Му засвони телефонот и се зачуди кој би можел да биде во тоа време. Тогаш на телефонот виде дека веќе е утро и сфати дека предолго беше потонат во мислите.

Виде дека го бара асистентот, едно здодевно човече кое го следеше секаде и му се умилкуваше во секоја прилика. Но, врската беше симбиотска, на Климент му требаше таков човек за да се занимава со бирократијата, контактите и да завршува работи, додека тој се занимава со наука.

„Ало,“ рече и се подисправи.

„Професоре,“ затрепери гласот од другата страна, „извинете што ви се јавувам вака рано, но имам важна вест.“

Климент, младиот научник со завршено школо за напредни умови во науката и доктор на науки по теоретска физика и астрофизика, чекаше да продолжи муабетот, но асистентот очигледно очекуваше негово одобрување, па изговори едно кратко „да“.

„Примивме сигнал од вселената за кој се сомневаме дека е од вонземско потекло.“

Иако не се работеше за прв сигнал од ваков тип којшто го имаа примено научниците во институтот, д-р Веров не можеше, а да не се возбуди. Срцето му подрипна, дланките почнаа да му се потат и видно возбуден застана зад мониторот каде што се отчитуваа податоците.

„Од каде потекнува сигналот?“ праша д-р Веров.

„Тоа е проблемот,“ рече асистентот, „и всушност индикација дека се работи за вонземски сигнал. Не потекнува од едно место.“

„Мислите дека симултано го добивме од повеќе места?“ праша збунето д-р Веров.

„Токму така,“ рече асистентот.

„И сите тие сигнали завршуваат тука, во нашиов центар?“ праша Климент.

„Не, господине,“ одговори асистентот, „туку во сателитскиот центар во Крушево.“

* * *

Климент Веров немаше искуство со луѓе. Секој пат кога требаше да разговара со некого, во него се развиваше чувство на несигурност кое го тераше да ги завршува разговорите брзо. Не можеше да разбере како луѓето разговараат подолго од неколку секунди ако темата не е наука. Не го интересираа празни муабети, ниту секојдневни работи. Живееше сам во мал стан. Немаше потреба од многу простор. Доволни му беа неговите инструменти, компјутерите и податоците кои ги добиваше од центрите за набљудување на вселената, оптичките телескопи на Пелистер и Галичица, радио телескопите во Скопје и инфрацрвениот на Козјак. Во посета не му доаѓаше речиси никој, но сепак тоа попладне некој засвони на вратата, а Климент знаеше кој е.

„Колку време ќе ја оставиш твојата стара мајка да чека пред врата?“ рече мајка му на Климент, Вера, жена во своите рани шеесетти. Годиците не ѝ се познаваа, иако белите прамени коса ја издаваа, а таа не се трудеше да ги обои и скрие. Вера влезе и го бакна синот кој малку се потргна бидејќи не поднесуваше телесна блискост со луѓето. Меѓу другото, кога го бакнуваше, така се чувствуваше како дете. Помеѓу нив навистина имаше голема разли-

ка во годините. Вера го имаше родено во нејзините доцни триесетти.

„Влези мамо,“ рече кратко Климент и се врати на работата. Мајка му остана сама во ходникот, го соблече капутот, чевлите и влезе во кујната.

„Јадеше ли нешто денес?“ го праша и го отвори фрижидерот. Млеко старо три дена, исушено парче кашкавал, отворен картон со кинеска храна; и да сакаше да му направи јадење немаше многу материјал за работа.

„Не знам, мислам дека јадев,“ одговори расеано Климент додека му се јавуваше на својот асистент. „Здраво, да те замолам...“ рече Климент, а од кујната се слушна едно гласно „Молам?“

Стана со телефонот во рака и ѝ сигнализираше на мајка си дека зборува на телефон. „... да ми ги пратиш сите испитувања од последните сигнали, значи сите информации што ги имаме од домашните сателити и од странските кои ни се достапни,“ за момент замолчи и слушаше. Од кујната допираше звук на матење јајца. Вера сепак успеала да најде материјал за да му направи јадење. Таа знаеше дека нејзиниот син не појадувал.

Беше недела наутро и тој не беше на работа, а тоа значеше дека нема да јаде ништо до шест часот попладне кога ќе направи пауза од работата и ќе излезе малку на воздух. Но, барем имаше воздух. Во нејзиното време градот се гушеше во смог и *Државата* *знае* какви сè хемикалии, помисли таа на старовремски сленг, говорот на нејзината младост,

заборавен во новото време. Ѓ се чинеше дека тој живот, тоа време, па и таа самата, како да биле од некој паралелен свет, толку незамислив за денешните млади. А сепак, некому како нејзе кој бил воспитан и живеел повеќе од половина живот во такви услови би му останале некои стари навики, зборови и идеи од тоа време кои не се губеа лесно.

„Како е возможно да нема никакви податоци од другите земји?“ подвижна Климент на телефон несвесен за грижите на мајка му. Тој имаше поинакви грижи. „Баш никакви?“ повторно рече во недоверба.

Од кујната се слушна звук на црцорењето на јајцата во допир со жешката тава. Климент се надеваше дека мајка му нема ставено масло. Тој не чуваше масло дома бидејќи внимаваше што јаде, но таа знаеше да донесе со неа секакви глупости, како остаток од старото време кога се хранеле нездраво зашто верувале во сè што им кажувала нивната „Држава“, а тоа најчесто било надвор од здравиот разум. Не му беше јасно како паметна и образована жена, неговата мајка, сè уште не можеше да се прилагоди на некои општи вистини за модерниот начин на живот. Не готвиме на масло, не заради тоа што користиме тефлон кој се покажа како штетен, туку затоа што со напредокот на науката пронајдовме нови материјали кои се природни, не лепат и не се штетни. Тоа е простата вистина која секој обичен човек, а особено научник би требало да ја прифати. Особено после сè што се случи со

Земјата, природата и човековата околина. Препородена Македонија беше на работ на уништувањето, не само со последната војна, туку и поради последиците од претходниот систем. Никогаш не е добро да се дава премногу доверба на еден извор на информации, зашто тоа е рецепт за тоталитаризам. Тоа се случи со неговата земја и неговата мајка беше жртва на таквата слепа доверба.

„Во ред, подоцна ќе зборуваме за тоа,“ продолжи Климент, „иако ми се чини невозможно никој друг освен нас да не го примил сигналот. Прати ми тоа што имаме.“

„Ајде, јадење,“ викна Вера од кујната и Климент неволно се упати кон трпезаријата каде што на подметнувачи од трска беа поставени две чинии, на едната кајгана, на другата јајце на око, леб, јогурт и парче кашкавал.

„Мамо, леб не оди со јајце, масти и јаглехидрати не се добра комбинација,“ ја прекори Климент.

„Ајде, ајде,“ се насмевна мајката, „треба да живееш малку, млад си, има време да се грижиш за мастите. И види се колку си слаб, ти треба храна. Туку, кажи ми има ли некоја згодна асистентка на работа?“ веднаш премина мајката на главното додека со лепчето мацкаше во жолчката од нејзиното јајце на око.

„Има еден асистент со акни на лицето, ама не ми се допаѓа многу,“ зајадливо одговори Климент.

„Де, де,“ рече Вера, „веднаш се лутиш. Во ред, не те прашувам за тоа повеќе. Кажи ми што има ново

во вселената?“ рече со насмевка и Климент ѝ раскажа за најновиот наод. Со неа можеше да користи научна терминологија, бидејќи таа беше физичар и поранешен Министер за наука. Но, тоа беше во минатиот систем. Оттогаш беше невработена. Новата преродба ги остави сите поранешни функции и службеници на Државата без работа, како да сакаше да ги казни што служеле на систем кој длабоко го презираа сите луѓе кои го изградија новиот.

„Не разбирам како е возможно само ние да сме го примиле сигналот,“ објаснуваше Климент.

Мајка му не го слушаше и продолжи да зборува за неговата исхрана, како бил слаб, за проблемот со девојките, како сакала да има внуче и дека тоа би ѝ го исполнило животот. Климент виде дека разговорот нема добро да заврши. Можеше да се пожали дека таа воопшто не го ни слуша и зборува само за тоа што неа ја интересира и потоа да се испокараат, или едноставно да си ја избрише устата со салфетка, да си ја однесе чинијата во мијалникот и да стане од масата. Се реши за второто.

Замина во работната соба додека мајка му ги собираше чиниите од масата, го собра остатокот од храната за да го фрли во рециклаторот за храна кој вишокот на храна го претвораше во енергија со која се затоплуваше домот, светеа светилките или се напојуваа компјутерите. Климент беше особено заинтересиран за екологијата и тоа беше едно од неговите хобија.

Освен како астрофизичар, волонтерски помагаше на многу проекти поврзани со зачувувањето на околината, се залагаше за „нула отпад“ и повторно употребување на нештата, идеи кои во претходниот систем или сите претходни системи беа занемарувани. Сепак, што можеше да се очекува од една земја која од претеран материјализам премина во тоталитаризам и на крај во владеење на народот, зад целиот развиен свет уште надокнадувајќи го загубеното време, каскајќи во економијата, науката, здравството, оправувајќи ги грешките од минатото. Земјата беше толку уништена што веројатно ќе бидат потребни двесте години наместо две децении да се поправат сите направени штети во триесет и три години неразум.

„Не е возможно,“ помисли Климент „јасно се гледа дека сигналот е пристигнат во Крушево, но воопшто не го примиле другите центри и држави... можеби кријат од нас?“ Но, зошто сигнали од различни галаксии би завршиле во една точка од целата планета? Сето тоа немаше никаква логика. Го отвори куферот и напика неколку парчиња облека и ги собра потребните инструменти. Излезе од просторијата и се врати во трпезаријата каде што мајка му го дојадуваше појадокот.

„Мамо, извини,“ ѝ рече, „морам да одам на пат. Спакувај ми ја храната што остана, ќе ми треба за гориво. Ако сакаш остани тука, само затвори ја вратата кога ќе излезеш, знаеш дека се отвора само на моите отпечатоци.“

„Каде одиш?“ го погледна зачудено Вера.
„Во Крушево,“ одговори Климент.

* * *

Климент излезе од висококатницата и погледна нагоре. Педесетина катови од напредни материјали како легура од глина и хидрогел за природно ладење на зградата, цигли со спори кои го прочистуваат воздухот или материјали кои самите ги исполнуваат пукнатините, сите инспирирани од начинот на кој функционираат живите организми. Беше горд на тоа дека неговата земја е дел од глобалното движење за „Екорганика“ кое напредните земји го усвоиле одамна. Времето кога човекот се однесуваше кон околината како да е негова робинка заврши откако Земјата ги скина прангите и му се спротивстави. Тогаш човекот сфати дека е дел од природата и дека зависи од неа на многу посуштински начин од потребата од нафта или суровини. Симбиозата е начин на кој функционираат сите живи суштества и луѓето не се исклучок. Се разбира, ако сакаат да опстанат.

Климент го стави прстот на сензорот на кваката од својот „рецикломобил“ кој го претвораше органскиот отпад и водата во гориво за придвижување. Брзините кои се постигнуваа беа мали, но тоа беше ниска цена за да се зачува околината и да се заште-

ди. Да штедиш во некои поранешни ери, вклучително и во хедонистичката ера на Македонија, пред двете домашни војни, беше сметано за знак на сиромаштија. Секој требаше да заработува многу и да троши многу, се чини дека тоа беше мото на државата која самата себеси се осуди на пропаст. По револуцијата, на штедењето се гледаше како на знак за грижа за себеси, околината и луѓето. Колку помалку трошиш, толку си на повисока општествена скала.

Климент ја внесе локацијата во компјутерот и го остави рецикломобилот да го вози додека тој го спушти седиштето сосема наназад во лежечка позиција и се препушти на сонот. Се насмевна додека ги затвораше очите и со радост размислуваше за тоа дека неговата земја конечно стана дел од ЕВА (Европската возачка асоцијација) и ја забрани нафтата како гориво, ги отстрани возилата кои не беа самоуправувани, другите ги качи на посебни надвозници и сите паркинзи ги премести под земја, практично отстранувајќи го сообраќајот од улиците кои беа пренаменети во паркови, игралишта или велосипедски патеки. Градот конечно по толку години беше убав за живеење. Фабриците беа дислоцирани далеку и строго контролирани за да не ја загадуваат околината, а асфалтот заменет со тревни површини.

„За петнаесет минути ќе пристигнеме во Крушево. Ве замолувам да ги преземете контролите по излезот од меѓуградскиот пат и со навлегување во

градот. Ви подготвив чај за расонување и ви посакувам убав престој во градот на првата Република на Балканот,“ се слушна металниот глас на Автоматскиот навигациски асистент, Ана. Климент се насмевна на нејзините забелешки во известувањето. Момците во „ТеслаМак“ навистина се грижеа да направат не само добри и сигурни автомобили, туку и особено внимание му посветуваа на корисничкиот аспект. Вештачката интелигенција се прилагодуваше на корисникот и брзо ги учеше неговите навики, како чај наместо кафе по будење или фактопедиски склоности. Иако, да бидеш прва и најкратка република не е факт за фалење, помисли Климент.

Крушево ги немаше стандардизираните булевари кои ги користеа автоматските автомобили, како во Скопје, а обичните патишта беа необележани што го отежнуваше автоматското управување. Не дека беше невозможно, но сигурноста на таквото возење се спушташе од високи деведесет и девет кон ниски осумдесет и шест проценти, што според компанијата претставуваше непотребен ризик, но во случајов беше неизбежно. Климент ги презеде контролите веднаш штом го виде знакот за Крушево и се упати кон вселенскиот центар Македониум, местото каде што пристигнале сигналите од вселената. Возеше по тесните, стрмни и како змија извиени улички и размислуваше за зимските екскурзии со одделението за деца насочени кон научни дисциплини во кои го запиша мајка му. Не дека не-

маше избор. Можеше да учи со обичните деца, но неговата мајка, и самата образована во училишта за напредни умови, сакаше да му го пружи најдоброто.

Сепак, нејзиното школување по многу нешта се разликуваше од неговото. Немаше многу податоци за тој темен период од историјата на Македонија, како новото време да се срамеше од Новиот среден век, како што понекогаш го нарекуваа тој период. Климент ја замислуваше мајка си со сплетена руса коса под капата, марама на градите и крената рака во поздрав на Премиерот, небаре е Хитлер, како ги повторува лекциите со стотици други деца одгледани да го следат водачот, кој и да беше - не беше арен. Затоа сите завршија на буништето на историјата. Македонија повторно беше слободна и тој беше благодарен, особено затоа што умни луѓе ја зедоа во своја закрила и ја водеа во вистинска насока - научен напредок, грижа за природата и за луѓето, за доброто на сите со поглед кон иднината... така беше и со Крушево.

За време на тоталитарниот век, заборавено, запоставено, раселено, од ниту еден оцак не се гледал чад, како што раскажуваат неофицијалните истории. Последните години заживеа, повторно се обидувахе да си го врати историскиот сјај, а делумно помогнаа и тие, астрофизичарите, со градењето на најголемиот сателитски центар во државата. Висината на Крушево помагаше во справувањето со светлинското загадување и атмосферските услови

беа добри, особено откако греењето по домовите на фосилни горива беше заменето со поеколошки варијанти кои не го загадуваа воздухот.

Пристигна до сателитскиот центар изграден околу Македониум. „Некогашен музеј на борбата на македонскиот народ, подоцна во златната ера на науката трансформиран во современа опсерваторија по сите светски стандарди. Куполите се отвораат од двете страни и овозможуваат телескопот...“ го почна своето предавање Ана. „Во ред Ана, познато ми е сето тоа, ова сепак не е училишна екскурзија,“ ѝ рече малку грубо Климент, очигледно заморен од возењето иако траеше само десетина минути. Сепак не беше навикнат да вози сам, особено по стрмните улици, и тоа му причинуваше голем стрес.

„Во ред, професоре,“ рече Ана, а на Климент му се причини како да насети мало треперење во нејзиниот глас, што секако беше плод на неговата имажинација. Опкружени со технологија, луѓето понекогаш знаеја да ѝ припишуваат човечки емоции и карактеристики, исто како што на домашните миленици некогаш им придаваме повеќе мисловна и емотивна моќ отколку што ја поседуваат. Така размислуваше Климент откако излезе од автомобилот. Го остави возилото да се паркира автоматски на најблиското слободно место кое се наоѓаше веднаш до заштитената зона. Во времето пред војната, како што ревносно нè извести Ана, ова место било музеј отворен за јавноста. Но,

тоа беше во една поинаква Македонија. Денес, во општество посветено на прогресот и науката, беше вообичаено музеите да се претвораат во научни центри и, како во овој случај, да бидат затворени за јавноста поради осетливата опрема или содржината на проучувањето.

Ја зеде торбата со најнеопходните работи, спакувани уредно и по принципот на „помалку е повеќе“. Климент не сакаше да размислува за тоа што го носи. Имаше само еден вид маици и панталони кои ги менуваше по потреба. Го ценеше времето и неговата минливост. Дојде до влезот, комплексот беше ограден со висока железна ограда и камери кои спречуваа непосакувани гости, но обезбедувањето не беше претерано силно. Освен чуварот на главната капија, Климент не забележа ниту еден друг човек од обезбедувањето, но беше убеден дека се кријат некаде по густите зашумени предели околу оградата која се протегаеше во широк појас околу комплексот.

Се доближи до чуварот кој веднаш се подисправи и строго го погледна човекот кој доаѓаше кон него. Чуварот беше млад човек во доцните дваесетти години, со силни правоаголни црти на лицето, кратко потстрижена војничка фризура и поглед на човек кој искусил нешта многу повеќе од тоа што би се очекувало за некој на неговата возраст. Ја погледна легитимацијата, па го погледна Климент. Строгите црти омекнаа и станаа позаоблени. Му се насмевна. На Климент целата работа

му се виде предолга.

„Климент Веров, доаѓам по покана на директорот на Сателитскиот центар...“ рече како да сака да го заврши целиот процес побрзо.

„Секако, господине Веров. Вашето пристигнување е најавено. Драго ми е што сте тука,“ рече чуварот со истата насмевка. Климент му се насмевна за да не го навреди. Беше навикнат на таквиот однос, бидејќи во општество насочено кон научниот развој и технократијата, научниците имаа висок статус. Особено тие научници на високи позиции како него кон кои се однесуваа како кон поранешните рок-свезди од минатиот систем пред првата Македонска војна. Климент беше еден од попознатите научници во својата област, имаше постигнувања во теоретските гранки на квантната астрономија, теоријата на нишките и проучувањето на црните дупки. Некои го нарекуваа следниот Стивен Хокинг, според неговиот омилен научник кој починал кога Климент уште не ни бил роден, а неговата земја се давела во диктатурата.

Чуварот го пушти внатре и му објасни каде треба да оди. Ридот се искачуваше нагоре и во делот каде што беа испишани имињата на револуционерите од далечното минато го чекаше неговиот контакт. Се зачуди кога виде висока и вита млада жена во лабораториски мантил. Оддалеку нејзините црти му се видоа како тие на чуварот, строги и војнички, но како што се доближуваше забележа едно сосема спротивно заоблено лице со костенли-

ви очи и полни усни. Усните се кренаа во насмевка и ги изговорија зборовите:

„Господине Веров, драго ми е што дојдовте, јас сум Теа Новалкова.“ Климент ја прифати нејзината испружена рака и почувствува нешто што не беше вообичаено за неговиот строг научнички живот исполнет со формули и размислување за иднината, почувствува топлина на друго човечко суштество кое чувствува, мечтее и размислува за возвишени нешта. Секако, се работеше за плод на неговата фантазија, заклучи и ја потргна раката малку пребрзо, на што таа го погледна малку зачудено.

„И мене ми е драго,“ изусти набрзина Климент.

„Како патувавте?“ го праша таа со мала непријатност во гласот.

„Одлично,“ одговори Климент, „подготвен сум веднаш да се фатам за работа.“

„Вашата репутација ве престигна,“ се обидувааше таа да воспостави контрола врз разговорот којашто ѝ избега во моментот кога тој неспретно и брзо ја истргна раката од нејзината. „Очекував дека ќе го кажете тоа и затоа подготвив краток бриф за кој би сакала да се видиме во кафетеријата на центарот, но прво да ве одведам во вашите простории.“

На Климент не му се допаѓаше како се одвиваат работите, тој е дојден во најразвиениот центар за набљудување во државата за да работи, а не да пие кафе, кое меѓу другото не го ни пие, но тоа очигледно не се потрудиле да го дознаат за него и покрај неговата репутација, а сигурно немаше

намера ниту да се „сместува“. Немаше што да се смести, не планираше да се распакува, но му се чинеше дека нема избор. Сепак, првичната проценка за жената како за некој со строги црти не го излажа. Нејзиниот поглед, начинот на кој веѓите ѝ се накосуваа над очите, а носот и се извиваше малку нагоре укажуваа на некој кој е навикнат да ги контролира работите.

„Сепак, прво би сакал да ги видам податоците, очекував дека ќе се сретнам со директорот...“ се бунтуваше Климент, иако се влечкаше по жената која влезе низ една порта покрај спомениците со имињата на револуционерите од минатото, како да е кученце, а таа негова газдарица. Таа подзастана, го погледна малку со чудење.

„Па, се видовте со директорот. Сега одиме да ве сместиме, како што ви кажав, а потоа ќе бидете брифирани,“ рече и продолжи, а Климент тогаш сфати дека таа е директорот и се почувствува непријатно. Патот водеше внатре во ридот, надолу по лавиринт од ходници, кон дел кој беше означен како „Посетители“. Чуварот на одделот им даде картичка и се упатија кон еден долг ходник со еднолични врати од двете страни. Застанаа пред едната од вратите.

„Ова се вашите простории, тука е бањата, работната единица и делот за одмор,“ го упатуваше таа, а тој ја следеше. Просториите беа сосема задоволителни за краток престој, имаше сè што му треба, а нему не му требаше многу, едно коше каде што би можел да го стави компјутерот, не јадеше многу,

спиеше малку, работата за него беше единственикот фокус во животот.

„Сместете се, се гледаме за еден час. Јавете ми се од ова,“ му подаде направа што наликуваше на телефон. „Апаратот е направен за интерна употреба во центарот и нема да можете да се јавувате надвор. Имате ли прашања?“ Климент се подзамисли, сепак разбра дека за вистинските прашања ќе мора да почека еден час.

„Немам, ви благодарам г-ѓо Новалкова“ рече кратко.

„Се надевам дека не изгледам толку возрасно за да бидам госпоѓа, освен тоа мажена сум единствено за науката,“ рече таа со насмевка и малку прекорно, на што Климент се вцрви. „Јавете ми се кога ќе бидете подготвени,“ заврши таа, ја затвори вратата и го остави збунет. Ако не ги сакаше интерперсоналните односи со асистентите дома, оваа ситуација беше двојно понезгодна и чувствуваеше силна непријатност во целото тело заради неа. Не можеше да се фокусира и не знаеше што да прави со следните шеесет минути. Тоа му беше непознато чувство.

Реши да се истушира, белки тоа ќе му помогне да ги растера непријатните мисли и потоа да ги прегледа белешките кои ги имаше направено за случајов.

БЕЛЕШКА ЗА АВТОРОТ И ДЕЛОТО

Бранко Прља е роден во Сараево во 1977 година. Од 1990 година живее во Скопје. Работел како уметнички директор, графички дизајнер, преведувач и копирајтер. Основач е на Електролит, првиот електронски конкурс за литература во Македонија и на креативниот колектив КАПКА. Се занимава и со еколошки активизам.

Автор е на дваесет дела, помеѓу кои повеќе книги едукативна проза, измислени вести, збирки експериментална проза, збирки раскази и книги за деца. Пишува и под псевдонимот Берт Стајн и неговите дела „3 минути и 53 секунди“ и „Апокалипса.мк“ биле во финале за наградата *Роман на годината 2015 на Уџрински Весник* и *Роман на годината 2017 на фондацијата „Славко Јаневски“*. Неговите дела се преведени на повеќе јазици, меѓу кои и полски, украински и англиски јазик.

Оваа книга е втора во серијата книги која започна со делото „Апокалипса.мк“. Главната тема на ова дело е научниот напредок и можностите, како и предизвиците и опасностите кои ги носи тој. Ја следиме приказната на научникот Климент Веров, неговиот проблематичен асистент Добре, и љубовниот интерес на Климент, Теа Новалкова, директорка на Сателитскиот центар Крушево, каде што пристигнуваат мистериозни сигнали од вселената. Дејствието е динамично и возбудливо и постојано ги носи нашите протагонисти во нови авантури и откриција.

Сагата за Нова Македонија продолжува!

Оваа книга е втора во серијата книги која започна со делото Апокалипса.мк. Главната тема на ова дело е научниот напредок и можностите, како и предизвиците и опасностите кои ги носи тој. Ја следиме приказната на научникот Климент Веров, неговиот проблематичен асистент Добре, и љубовниот интерес на Климент, Теа Новалкова, директорка на Сателитскиот центар во Крушево, каде што пристигнуваат мистериозни сигнали од вселената. Дејствието е динамично и возбудливо и постојано ги носи нашите протагонисти во нови авантури и откритија.

Сарата за Нова Македонија продолжува!

